

xạ, theo bốn kiểu sau:

- *Đánh giá* – đồng ý hoặc không đồng ý.
- *Thăm dò* – đặt câu hỏi xuất phát từ khung tham chiếu của chính chúng ta.
- *Khuyến bảo* – đưa ra lời khuyên dựa vào kinh nghiệm của mình.
- *Lý giải* – tìm cách lý giải động cơ và hành vi của người khác theo kiểu “suy bụng ta ra bụng người”.

Những phản ứng trên đến với chúng ta một cách tự nhiên. Chúng ta đã bị “định hình” bởi những mô hình trên. Thế nhưng, liệu chúng ta có biết chúng tác động ra sao đến khả năng thấu hiểu người khác của chúng ta không?

Tôi đang cố gắng đề gài gửi hơn với con trai của mình. Song, liệu nó có cảm thấy thoải mái để có thể bày tỏ một cách cởi mở với tôi, nếu tôi cứ phán xét bất cứ điều gì nó nói ra mà không cần nghe lời giải thích? Liệu tôi có đem lại cho nó một bầu không khí thân mật, chân thành? Và nó sẽ nghĩ như thế nào khi tôi cứ chăm chăm thăm dò nó? Thăm dò thật ra là một hình thức kiểm soát, xâm phạm đời tư của người khác. Nó cũng mang tính chất lô-gíc, nhưng khác với lô-gíc của cảm xúc và tình cảm. Không ngừng thăm dò là một trong những nguyên nhân chủ yếu làm cho cha mẹ không gần gũi được với con cái.

“Tình hình ra sao con trai?”

“Dạ, bình thường.”

“Gần đây có chuyện gì xảy ra với con không?”

“Không ạ.”

“Ở trường có gì vui không?”